

Майбутнє сучасного минулого

Маленький хлопчик каже татові: «Коли час для мене зможеш знайти?
Боротися хочу, бігати, гратися і для цього мені потрібен Ти!
Відклади Ти роботу і справи в бік – не так вже й важливо все воно.
Подаруй мені час, пограйся зі мною – лиш так застосуєш його Ти вірно».
Світ, гроші – ні по чім йому держави та політики,
Афганістан та ще Іран, тато поряд знаходиться поки.

Син звертається до татуса: «А що це таке – політика?
Чому у іншого стріляє хтось – що значить ситуація конфліктна?
Чому чорні – недорогого варті, а євреї – це напасть людська?
Що таке «питання Сходу і Заходу», чому там – громадянська війна?
Чому у третьому світі постійно голодна нужда?
І чому ж тонами викидаються фрукти й картопля?
Чому платити мають ті, хто гроші заощаджують? Що червоні й чорні цифри означають?
Хто такі зелені, чорні, червоні? І чому там так багато людей – у смерті лоні?
Хто ж краще: мусульманин? Християнин, може? І чому нас комуніст пожирає вороже?
Ти сказав, що це кризовий рік. А що день – це не завжди день, а рік не такий як рік?

На Різдво та у передріздвяний час радість розтоплює людям серця:
«Тато – а зараз ніхто з людей на Землі не страждає від болю й нещастя?»

Чоловік говорить до тата: «Як же могло статися таке?
Хіба не бачили знегоди Ти та покоління Твоє?
У річку загляни, по світу роззирнися – нечистоти, бруд і війна,
Корупція, інтриги, страх, голод і нужда – яка ж перемога значна
Людини мудрої – благословення всій Землі –
А нам як жити в тому мотлоху, який посіяли ви всі?

Чоловік сучасність свою пізнає, живе, платить і більшого прагне,
Додому повернувся через багато літ, голова – від мрій вільна уже.

Старець говорить на батька могилі: «Сьогодні мені Тебе зрозуміти під силу,
Як хлопчик і син я за деревами зовсім не бачив лісу,
Ти був людиною – нею і я є – ми всі лише люди,
не більше, та і не менше, ми – коліщатка природи.
Гноми ми всі, влада яких більша за розум їх є,
Знати це – здогадка лиш, що мудрість насправді таке».

Скільки ще часу має пройти, поки з'являться люди, які будуть життя проживати,
А не такі, що заганяють себе у лещата самі, та встигають лише виживати.

Ханс-Вольфф Граф

Для Крістіана-Вольффа,

в честь 1-го дня народження, 1982

Переклад: Анастасія Сидоренко

